

6. søndag efter påske

Tid og sted: 28/5 2017: Jerlev 9 og Ødsted 10.30

Salmevalg

281: Nu nærmer sig vor pinsefest

288: Drag ind ad disse porte

294: Talsmand, som på jorderige

348: Tør end nogen ihukomme

251: Jesus, himmelfaren

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Når talsmanden kommer, som jeg vil sende til jer fra Faderen, sandhedens ånd, som udgår fra Faderen, skal han vidne om mig. Men også I skal vidne, for I har været med mig fra begyndelsen.

Sådan har jeg talt til jer, for at I ikke skal falde fra. De skal udelukke jer af synagogerne, ja, der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud. Og det skal de gøre, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig. Men sådan har jeg talt til jer, for at I, når

den tid kommer, skal huske på, at jeg har sagt det til jer. Men jeg sagde det ikke til jer fra begyndelsen, fordi jeg var hos jer.”

Prædiken

”Der kommer en tid, da enhver, som slår jer ihjel, skal mene, at han derved tjener Gud.” I kølvandet på en række terrorhandlinger, og i erkendelse af voldsomme kristenforfølgelser rundt om i verden, må vi sige, at vi desværre udmærket forstår, hvad Jesus mener med den sætning. Der er mennesker i dag, der mener, at de tjener Gud, når de slår os, de vantro hunde, ihjel. Vi kalder dem radikaliserede islamister, og de udklækkes i stort tal hos Daesh i mellemøsten, hos Islamisk Stat.

Hvordan kan nogen mene, at de tjener Gud ved at slå mennesker ihjel? Ja, man kan jo godt mene, at man tjener sit fædreland ved at slå dets fjender ihjel i en krig. Skulle man så ikke kunne tjene Gud ved at slå hans fjender ihjel? Skulle man så ikke kunne tjene troen ved at slå de vantro ihjel, for eksempel i en hellig krig? Logisk set hænger

argumentet godt sammen. Og man skulle jo tro, at det er tilfældet; og det er der så sandelig også mange, der tror.

Bob Dylan skrev i 1963 sangen "With God on our side"; i sangen beskriver han, hvordan han er opvokset i det amerikanske midtvesten, og lærte at landet, han boede i, havde Gud på sin side. Historiebøgerne beskrev det så godt, hvordan kavaleriet gik til angreb, og indianerne faldt og døde, dengang da landet var ungt, og havde Gud på sin side. Og den amerikanske borgerkrig havde også sine helte; han skulle lære heltenes navne udenad, og med pistoler i hænderne havde også de Gud på deres side. Da 2. verdenskrig sluttede tilgav vi tyskerne, og nu er de vores venner. Selvom de gassede seks millioner jøder, så har tyskerne *i dag* også Gud på deres side. Han lærte at hade russerne, og hvis der kommer endnu en krig, så er det dem, vi skal kæmpe imod. Han accepterer det tappert, for Gud er på vores side. De tre sidste vers lyder:

Nu har vi våben

Der kan ødelægge alt

Hvis vi tvinges til at affyre dem,

så må vi affyre
Et tryk på en knap
Og et skud over hele jorden
Og du stiller ingen spørgsmål
når Gud er på din side

I mange mørke timer
har jeg tænkt på dette:
at Jesus Kristus
blev forrådt med et kys
Men jeg kan ikke tænke for dig
Du må selv afgøre det
Om Judas Iskariot
havde Gud på sin side

Så nu hvor jeg forlader jer
Er jeg forbandet nedtrykt
Den forvirring jeg føler
Kan ingen tunge sætte ord på
Ordene fylder mit hoved

Og de falder til jorden

Hvis Gud er på vores side

Så stopper han den næste krig

Hvordan kan nogen mene, at de tjener Gud ved at slå andre mennesker ihjel? Det var israelitternes logik, da de indtog Kanaan, det forjættede land, det var Kong Davids logik, da han besejrede filistrene; det var også korstogenes logik i det 11., 12. og 13. århundrede; det var Valdemars Sejrs logik, dengang dannebrog faldt ned fra himlen i slaget ved Lyndanisse i Estland; det var nazisternes logik, da de skrev "Gud med os" på deres mønter. Det var amerikanernes logik, da de sejrede i 2. verdenskrig.

Er det også vores logik, når vi går i krig for demokratiet? Har Gud da blot fået et andet ansigt? Er Gud da ikke blot blevet en idé, et tankesæt, en ideologi, som vi gerne må slå ihjel for? Det er et oplagt spørgsmål, men det er så komplekst, at det får lov at stå som et åbent spørgsmål... Men uanset dette sidste spørgsmål kan vi konstatere, at det gennem historien har været almindeligt at tro, at Gud

var på ens egen side – imod de andre. I dag bruger vi her i verden ikke det udtryk, at Gud er på vores side, men det er nok sådan, vi forstår verden. I hvert fald er vi på de *retfærdiges* side imod de onde kræfter, der forsøger at ødelægge glæden, friheden og livsudfoldelsen.

Men sådan hænger det ikke sammen med Gud, at Gud er på nogens side. Kristendom er ikke at være på Guds side, sådan som man er på sit fædrelands side mod dets fjender, hvis man ikke vil være en forræder. At tro vil ikke sige ”at holde med Gud” imod de andre. Og det er heller ikke at have Gud på sin side imod de andre.

For Gud er alle menneskers Gud, også sine fjenders Gud. Menigheden består også af Guds fjender.

Det var nok *ikke* sådan, jøderne forstod profeten Haggajs ord: Jeg vil få alle folkene til at skælve, så de kommer med deres skatte; jeg fylder dette hus med herlighed, siger Hærskarers Herre. Mit er sølvet, mit er guldet, siger Hærskarers Herre. Det lyder som er krigserklæring, og det var det sikkert også. Templet i Jerusalem, på Zions bjerg, skulle genoprettes og fyldes med større skatte end

nogensinde før, og Gud ville være med, for templet var Guds bolig: På dette sted giver jeg fred, siger Hærskarers Herre. Jo, det er en lille fred, hvis det blot er freden på tempelbjerget.

Men vi forkynder et andet evangelium og en anden fred. Ikke at Gud er på vores side (imod det andre). Men at Gud er med os. Punktum. Jesus sagde: Jeg vil bryde dette tempel ned og bygge et nyt på tre dage. Dermed ville han sige, at Guds tempel ikke er det fysiske, der står i Jerusalem, og som bekendt blev jævnet med jorden, brændt af romerne, i år 70; men Guds tempel er den korsfæstede og opstandne frelser, Jesus Kristus. Guds tempel er alle vegne, hvor vi fejrer nadver, for dér er Kristus selv til stede. Ikke imod de andre, men for hvert eneste sønderknuste og længselsfulde menneske.

Judas forrådte Jesus med et kys. Med en venskabshilsen. Med et tegn på hengivenhed. Men det var et tegn, og de greb Jesus og førte ham med til dom, pinsel og korsfæstelse. Vi slår ikke længere ihjel i Guds navn; men vi afviser evangeliet i alt det godes navn. Vi omfavner Jesus

og peger på ham, som et menneske til efterfølgelse, men afviser i det samme, at han skulle være Guds søn, verdens frelser, og at vi har brug for den syndstilgivelse og nåde, han giver. Vi har kærligheden, oplysningen og tolerancen, og det må være nok... Sådanne stemmer pipper ofte i mig; de er min indre Judas, der nok vil omfavne Jesus, men ikke vil tro hans opstandelse. Og hvor galt kan det gå, når budskabet er så smukt?

Jo, det kan jo gå så galt, at jeg ikke kan fuldføre det, Jesus gjorde; og jeg som disciplene opgiver efterfølgelsen, når den fører til lidelse og død; når efterfølgelsen fordrer, at jeg går mod strømmen og måske blive upopulær. Og hvem kan elske sine fjender? Hvem kan bede for dem, der forfølger én?

Jeg kan ikke tænke for dig / Du må selv afgøre det / Om Judas Iskariot / havde Gud på sin side.

Vi har en mission. Og vi er nok selv missionens fjender, som Paulus, der forfulgte de kristne i Guds navn, han rejste land og rige rundt, og dømte de kristne og stenede dem; men på vejen til Damaskus blev han kastet til jorden ved synet

af den genopstandne Kristus, og han spurgte, hvem er du? Kristus svarede: Jeg er ham, du forfølger. Paulus blev omvendt, og han skriver selv i Romerbrevet: For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde. Det er altså os, fjender af Guds hellige evangelium, der er sat på jorden til at vidne om at Jesus Kristus er Guds søn. MEN: vi skal ikke fortvivle.

Nok er opgaven uoverkommelig, men det må ikke forhindre os i at tage den på os. For vi er ikke alene. Jesus Kristus er selv, ved Helligånden, til stede, når man vil slå os ihjel i Guds navn. Vi er blot individer; men vi er indfældet i det hellige fællesskab, som Jesus Kristus selv har indstiftet. Friheden og håbet i det fællesskab mærkede disciplene, der fulgtes med Jesus. Vi mærker frelsen og syndsforladelsen, når det fællesskab forkyndes og leves; for i det fællesskab mærker vi, at vi er tilgivende syndere – ligesom alle de andre. Det er som en del af det fællesskab, vi skal turde stå ved, at verden ikke er, som den burde være, og at vi har en opgave: Nemlig at sørge for, at hvert

nødlidende menneske oplever Guds kærligheds forløsende
magt. Amen